

HỒI THỨ TÁM MƯƠI TÁM
LỤC CHỈ DẬT SĨ MỘT NHÂN VẬT THẦN BÍ

Du Bạch Phong dẫn mấy người tiến vào trong thạch thất rồi nói:
- Mời các vị ngồi chơi!

Lý Hàn Thu chuyển động mục quang ngó quanh một lượt thấy tòa thạch thất này rộng hơn một gian phòng.

Bên trong có một cái bàn đá và dưới đất có trải da thú.

Tuy phòng nhỏ hẹp nhưng mọi người ngồi lên da thú cũng không cảm thấy chật chội và vẫn được thoải mái.

Du Bạch Phong nhìn lên đồng tử áo đen đứng ở ngoài cửa đá vẫy tay nói:

- Người đi nấu bình trà và chuẩn bị chút thức ăn.

Đồng tử áo đen dạ một tiếng rồi cùng hai tên được đồng đi theo hầu Đàm Dược Sư cùng lui ra ngoài.

Quyên Nhi ngồi xuống rồi đảo cặp mắt linh hoạt nhìn vào mặt Du Bạch Phong. Nàng thấy gia gia sắc mặt hồng hào, tinh thần tráng kiện so với mấy năm trước còn có phần hơn thì trong lòng rất lấy làm kỳ. Nàng không nhìn được cất tiếng gọi:

- Gia gia ơi! Đạo này khí sắc gia gia hồng hào lắm! Hơn cả hồi gia gia chưa mắc bệnh.

Du Bạch Phong gật đầu nói:

- Hải tử! Bốn năm nanh hùng gia gia không thấy mặt ngươi. Còn ngươi cũng không nhìn mặt gia gia từ hai năm nay rồi. Hỡi ơi! Nếu không có Đàm nhị gia y thuật nghiêng trời thì cái mạng già này khi nào còn sống được ở nhân gian?...

Đàm Dược Sư nói:

- Du huynh mắc chứng bất trị đã chống cự với tử thần để sống lại được là hoàn toàn trông vào nội lực tinh thâm. Nếu ý chí của Du huynh không mạnh mẽ thì tiểu đệ cũng chẳng làm gì được. Đây có phải là công trạng của tiểu đệ đâu.

Du Bạch Phong cười khanh khách nói:

- Hiền đệ hà tất phải khách sáo. Ba năm trước hiền đệ sử dụng y thuật châm cứu. Trong 24 giờ tiểu huynh không uống một giọt nước mà cũng không ra khỏi nhà thạch thất. Ngày đó hiền đệ khai thông huyết đạo cho ta, đưa thuốc kích độc vào trong mình ta, chính là lúc ta lâm vào tình trạng thập tử nhất sinh đó.

Đàm Dược Sư nói:

- Khi đó thực tình tiểu đệ thật chẳng nắm vững phần nào chữa được thương thế cho Du huynh.

Hắn nhìn Quyên Nhi nói tiếp:

- May mà Du huynh thoát được kiếp nạn, nếu không thì vị tôn diệt nữ này chẳng tài nào cởi mở được mối nghi ngờ đối với tiểu đệ.

Quyên Nhi đỏ mặt lên đáp:

- Nhị gia! Tiểu nữ đã khấu đầu bái tạ nhị gia rồi mà nhị gia còn chưa lượng thứ cho ư?

Đàm Dược Sư cười ha hả đáp:

- Cha ngươi khi còn tại thế đã nhận ta là nghĩa phụ. Sau khi sinh hạ ngươi rồi, chính lão phu đã dùng được vật để tẩy luyện gân cốt cho ngươi hai năm. Hải tử ơi! Mối liên quan giữa chúng ta như tình ông cháu, thật là thâm trọng. Gia thân ngươi tạ thế rồi, những người trên thế gian quan tâm đến ngươi thứ nhất là gia gia ngươi, thứ nhì là lão phu.

Quyên Nhi buồn rầu thở dài nói:

- Quyên Nhi không biết rõ nội tình nên vừa rồi ở trên đỉnh núi đã có lời xúc phạm đến nhị gia...

Lúc này Quyên Nhi cảm thấy trong đầu óc nổi lên bao nhiêu luồng tư tưởng. Nàng không biết nên hỏi câu nào trước.

Đàm Dược Sư vẫy tay ngắt lời:

- Lão phu chỉ nói rõ cho ngươi biết sự tình. Có lý đâu lại đem lòng tức giận ngươi.

Nàng giơ tay lên vuốt lại mái tóc mây, đồng thời nàng xếp đặt những ý niệm cho có thứ tự rồi cất tiếng hỏi:

- Gia gia! Gia gia bị nội thương gì? Tại sao gia gia lại bỏ hài nhi một mình ở trên đỉnh núi để hài nhi phải tận tâm kiệt lực mà chiếu cố cho một lão già chẳng biết là ai trong mấy năm trời?

Du Bạch Phong đưa tay ra khẽ vỗ vai Quyên Nhi nói:

- Hài tử! Ta cũng biết làm như vậy là khuất tất người. Từ thừa nhỏ người đã mất cả song thân. Gia gia cần chiếu cố cho người mới phải, mà lại để cho người, một đứa con gái nhỏ bé, phải len lỏi vào tranh đấu trên chốn giang hồ, tự lực cầu toàn. Hỡi ơi! Cái đó tuy là một lối rèn luyện cho người. Nhưng gia gia không phụ trách việc chiếu cố cho người được toàn thiện, thì trong lòng xiết nỗi băn khoăn lo lắng.

Lão thở phào một cái rồi nói tiếp:

- Mấy năm nay ta ở đây trị thương là một thời gian yên tĩnh nhất trong đời ta. Ta mà còn sống được chỉ là nhờ y đạo tinh thâm của Đàm nhị gia, rồi đến lực lượng thứ hai tức là người đó.

Quyên Nhi lấy làm kỳ hỏi:

- Hài nhi có năng lực gì giúp vào việc trị bệnh của gia gia đâu?

Du Bạch Phong đáp:

- Vì lòng ta lúc nào cũng nhớ đến người, nên không thể chết được.

Quyên Nhi ồ lên một tiếng rồi nói:

- Té ra là thế!

Du Bạch Phong cười ha hả nói:

- Hài tử! Hiện tại mọi việc đều thành quá khứ, gia gia chẳng những thương thế đã lành và sức vóc còn có phần mạnh khỏe hơn xưa. Đại khái ta còn có thể sống thêm vài chục năm nữa.

Quyên Nhi hỏi:

- Gia gia bị thương về tay ai? Bị thương ở chỗ nào sao mà hài nhi chẳng biết chi hết?

Du Bạch Phong mỉm cười đáp:

- Câu chuyện này rất dài. Để sau này ta sẽ nói cho hài nhi biết.

Lão đảo mắt nhìn Lôi Phi cùng Lý Hàn Thu hỏi:

- Hai vị này đều kết bạn với người phải không?

Lôi Phi chấp tay đáp:

- Tại hạ là Lôi Phi, vẫn có lòng ngưỡng mộ lão tiên bối từ lâu, bữa nay được bái kiến thật là vạn hạnh.

Du Bạch Phong tươi cười nói:

- Các hạ từng nổi danh là hiệp thủ, lão phu cũng rất lấy làm mến phục.

Lôi Phi cười nói:

- Lão tiên bối thực là rộng lượng! Con người đã mang tiếng ăn trộm thì bất luận thần thủ hay hiệp thủ cũng chẳng vẻ vang gì.

Du Bạch Phong đảo mắt nhìn Lý Hàn Thu ngập ngừng hỏi:

- Vị này là...

Lý Hàn Thu đáp lời:

- Văn bối là Lý Hàn Thu.

Đàm Dược Sư tiếp:

- Đây là công tử của Thái Cực Kiếm Lý Thanh Trần, và là truyền nhân về môn Thất Tuyệt Ma Kiếm.

Du Bạch Phong gật đầu cười nói:

- Té ra công tử là truyền nhân về Thất Tuyệt Ma Kiếm, vậy lão phu thất kính mất rồi!

Lý Hàn Thu đáp:

- Văn bối không dám! Mong lão tiên bối chỉ giáo thêm cho.

Quyên Nhi nói:

- Gia gia! Lôi huynh và Lý huynh đã giúp cho hài nhi rất nhiều trong cơn hoạn nạn.

Đàm Dược Sư cười nói:

- Hai vị đã giúp cho người để chống đối với lão phu.

Quyên Nhi hỏi:

- Tại sao nhị gia không nói rõ chân tướng với hài nhi từ trước?

Đàm Dược Sư đáp:

- Gia gia người ở đây dưỡng thương là một việc phải giữ tuyệt đối bí mật. Nếu người mà sớm biết vụ này thì khó lòng giữ kín được. Vạn nhất người để lộ cơ quan thì thật là tổn hại rất lớn cho gia gia người. Vì vậy bất đắc dĩ ta phải dối người.

Quyên Nhi nói:

- Bây giờ gia gia tiểu nữ thương thế đã lành, nhị gia bất tất phải giấu giếm nữa.

Du Bạch Phong nói:

- Hay hơn hết là người đừng tiết lộ ra ngoài.

Quyên Nhi nói:

- Gia gia ơi! Chúng ta không còn chỗ ở nữa rồi.

Du Bạch Phong hỏi:

- Tại sao vậy?

Quyên Nhi đáp:

- Hài nhi đã phóng hỏa đốt hết phòng ốc rồi.

Du Bạch Phong trầm ngâm một lúc rồi đưa mắt nhìn Đàm Dược Sư hỏi:

- Đàm huynh đệ! Huynh đệ ở vào tình trạng nào?

Đàm Dược Sư đáp:

- Bọn họ dường như đã sinh lòng ngờ vực tiểu đệ, nhưng họ còn nhẫn nại, chưa tiện trở mặt với tiểu đệ.

Du Bạch Phong nói:

- Hỡi ơi! Mấy năm nay tiểu huynh làm cho hiền đệ đau khổ biết chừng nào.

Đàm Dược Sư cười xòa nói:

- Không cần đâu! Bọn họ tuy trong lòng ngờ vực nhưng trong lúc nhất thời họ chưa đến nỗi hạ thủ gia hại. Có điều lão huynh ẩn cư tại đây mà họ phát giác ra thì tình trạng lại khác hẳn.

Du Bạch Phong thở phào một cái nói:

- Hiện giờ tiểu huynh tự tin mình có thể đối phó với họ được rồi.

Đàm Dược Sư lắc đầu ngắt lời:

- Không được đâu! Dù võ công của lão huynh có cao cường đến mức nào cũng chẳng có cách gì kháng cự nổi bọn họ.

Du Bạch Phong nói:

- Nhưng còn có hiền đệ nữa.

Đàm Dược Sư nhăn nhó cười đáp:

- Hiện giờ tiểu đệ chưa thể ra mặt chống đối với họ được.

Du Bạch Phong hỏi:

- Tại sao vậy?

Đàm Dược Sư đáp:

- Vì tính mệnh của nội nhân tiểu đệ bị họ nắm giữ trong tay...

Du Bạch Phong động tâm ngắt lời:

- Có việc ấy ư? Sao lão đệ bấy lâu nay không nói cho tiểu huynh biết?

Đàm Dược Sư đáp:

- Lão huynh đang ở thời kỳ dưỡng thương, tiểu đệ đề cập tới việc này chỉ sợ ảnh hưởng đến thời gian khôi phục nguyên lực cho lão huynh. Có điều tiểu đệ không hành động gì thì hai bên ở vào thế giằng co. Dĩ nhiên bọn họ không dám hạ sát nội nhân của tiểu đệ. Nhưng trong vòng nửa năm nếu tiểu đệ không đưa thuốc giải độc cho mục thì mục không thể sống được. Vì vậy cứ trong một năm tiểu đệ lại phải gặp mục hai lần và ở với nhau chừng nửa tháng...

Quyên Nhi nói:

- Cứ cách nửa năm nhị gia lại gặp nhị nhưng nhưng một lần thì sao nhị gia không tìm cách cứu lão nhân gia ra khỏi vòng cương tỏa của chúng?

Đàm Dược Sư mỉm cười đáp:

- Hài tử! Người nói nghe có vẻ dễ dàng lắm. Cứu được mẹ ta há phải chuyện tầm thường. Nơi đó cực kỳ hiểm trở mà lại có những tay cao thủ hạng nhất canh giữ thì ta làm gì đủ lực lượng để mà hành động.

Quyên Nhi sửng sốt hỏi:

- Người nào mà ghê gớm đến thế?

Đàm Dược Sư đáp:

- Hẳn chính là Lục Chỉ Dật Sĩ ở núi Bắc Giáp.

Đàm Dược Sư khẽ thở dài nói:

- Phải rồi! Rất ít người trên thế gian biết hẳn. Hẳn trước nay lại ít qua lại giang hồ, nhưng thế cục toàn thể võ lâm đều ở trong mắt hẳn và bị hẳn kềm chế một phần lớn. Hẳn chỉ sợ có một người tức là gia gia người. Sau khi gia gia người bị ám toán, hẳn không còn úy kỵ ai nữa. Dần dần bộ mặt hung ác của hẳn đã chường ra ngoài.

Du Bạch Phong cười hỏi:

- Huynh đệ lại khách sáo rồi! Nếu hẳn mà úy kỵ tiểu huynh thì mấy năm nay ta bị trọng bệnh sao hẳn không ra mặt hành động?

Đàm Dược Sư lắc đầu đáp:

- Mấy năm nay tiểu đệ đã nhiều lần nói chuyện lâu dài với Lục Chỉ Dật Sĩ nên tiểu đệ lại càng sợ hẳn.

Du Bạch Phong hỏi:

- Tại sao vậy?

Đàm Dược Sư đáp:

- Hẳn là một người tâm địa thâm trầm, trí mưu quán thế. Hẳn khiến cho mọi người khắp nơi đều phải kính sợ. Hai mươi năm trước hẳn đã an bài những tay nội ứng vào trong các phái võ lâm và bồi dưỡng cho địa vị chúng thành những người

có địa vị quan trọng. Một điều đáng sợ hơn nữa là những người được hấn bồi dưỡng lại không hiểu thân thế hấn.

Quyên Nhi hỏi:

- Những người kia đã không biết hấn có ơn bồi đắp cho họ thì sau này làm sao hấn sử dụng họ được?

Đàm Dục Sư nói:

- Đó là một điều khiến cho người ta khó hiểu, nhưng chắc hấn không chịu hao phí tâm huyết một cách vô ích, tất hấn đã có kế hoạch để kềm chế bọn họ. Hởi ơi! Tỷ như người bị hấn lợi dụng mà chính họ cũng không tự biết. Thì dù có những nhân vật rất tinh tế cũng khó lòng điều tra được hấn là một quân gian tế.

Du Bạch Phong trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Phải chăng những chuyện này do chính miệng hấn nói cho lão đệ nghe?

Đàm Dục Sư đáp:

- Đúng thế! Tiểu đệ biết chỗ dụng tâm của hấn là hấn hy vọng tiểu đệ sinh lòng quyến luyến và hợp tác với hấn, nên hấn cố ý tiết lộ một chút nội tình để dẫn dụ. Trước tình thế này, tiểu đệ chỉ giả vờ hàm hồ như người không biết rõ chỗ dụng tâm của hấn cứ vâng dạ cho xong chuyện.

Du Bạch Phong nói:

- Theo lời lão đệ thì dường như chỗ dụng tâm của Lục Chỉ Dật Sĩ vẫn chưa bộc lộ hành vi trên giang hồ.

Quyên Nhi hỏi:

- Nhị gia đã biết vụ này sao không đem nội tình công bố ra ngoài võ lâm?

Đàm Dục Sư đáp:

- Điều thứ nhất là mình không có chứng cứ, nói ra vị tất có ai chịu tin lời. Hai là nhị nhưng nhưng của người bị nắm giữ ở trong tay Lục Chỉ Dật Sĩ. Nếu để hấn sinh lòng ngờ vực, hấn sẽ gia tâm dò xét bệnh tình của gia gia người. Diệt tôn nữ! Giả tỷ người có biết ra chỗ khả nghi của Lục Chỉ Dật Sĩ thì tự nhiên người cũng phải ráng mà nhẫn nại.

Quyên Nhi nói:

- Nhưng mấy năm nay diệt tôn nữ đều ở vào trong tình trạng hồ đồ.

Đàm Dược Sư nói:

- Đó là vì người rất tín nhiệm ta nên mới không biết bệnh nhân kia là giả mạo.

Quyên Nhi gật đầu đáp:

- Nhị gia nói phải lắm! Diệt tôn nữ chẳng bao giờ sanh lòng ngờ vực nên không khi nào nghĩ tới bệnh nhân lại là người nguy trang.

Đàm Dược Sư tủm tủm cười nói:

- Thỉnh thoảng ta lại đưa ra cho người những vấn đề khó giải quyết để người chịu đựng vất vả rèn luyện tâm tính cũng là có chỗ dụng tâm không để người thường ở trên núi mới khởi phát giác là gia gia người đã có người thế thân rồi.

Quyên Nhi hỏi:

- Chẳng lẽ diệt nữ đánh cắp những thứ đó về đều là vật vô dụng ư?

Đàm Dược Sư nói:

- Hữu dụng chứ! Mỗi thứ đều có chỗ đại dụng.

Lão nhìn Du Bạch Phong nói tiếp:

- Người đã hao phí rất nhiều tâm lực để đánh cắp đồ vật về thì phần lớn đều dùng vào công việc của gia gia người. Nên lão gia mới phục hồi nguyên lực sớm hơn thời gian đã dự liệu.

Quyên Nhi tựa hồ chợt nhớ ra điều gì hệ trọng, vội la hoảng:

- Hồng rồi! Hồngбет rồi!

Người trong nhà nghe nàng là hoảng không biết sự gì đều giật mình kinh hãi.

Mấy cặp mắt đỏ đôn vào nhìn nàng chăm chập.

Du Bạch Phong tủm tủm cười hỏi:

- Quyên Nhi! Có chuyện chi mà người hốt hoảng như vậy?

Quyên Nhi đáp:

- Hải nhi đốt phòng ốc há chẳng làm tiết lộ gia gia đã thay đổi nơi bí mật để trị bệnh ư?

Du Bạch Phong trầm ngâm một chút rồi nói:

- Nay gia gia đã hoàn toàn khỏi bệnh thì dù bọn chúng có phát giác ra cũng không cần lắm. Có điều Đàm nhị nhưng lọt vào tay Lục Chỉ Dật ỡ...

Đàm Dược Sư ngắt lời:

- Theo chỗ nhận xét của tiểu đệ thì Lục Chỉ Dật ỡ không nghĩ đến chuyện này đâu. Bệnh tình của Du huynh kéo dài đến mấy năm, hẳn tin là thuốc thánh cũng không chữa được.

Du Bạch Phong nói:

- Lục Chỉ Dật ỡ sao lại tin lão đệ đến thế? Thật tiểu huynh không tài nào hiểu được.

Đàm Dược Sư nói:

- Lúc ban đầu hẳn đã khiến người cùng đi với tiểu đệ đến coi chất độc của Du huynh thì hoàn toàn giống như lời hẳn đã đàm luận. Sau hẳn còn ngấm ngấm sai người giám thị. May ở chỗ lúc đó đã thay người khác nên tiểu đệ dụng tâm ít đi nhiều, thì dù có kẻ ngấm ngấm theo dõi cũng không nhìn thấy chỗ sơ hở được.

Quyên Nhi nói:

- Đàm nhị gia! Tôn diệt nữ muốn thỉnh giáo nhị gia một việc.

Đàm Dược Sư hỏi:

- Việc gì?

Quyên Nhi hỏi lại:

- Đinh Bội đâu rồi? Có phải nhị gia bắt hẳn đem đi không?

Đàm Dược Sư sững sốt hỏi:

- Đinh Bội bị ta bắt đem đi ư?

Quyên Nhi đáp:

- Chính Tiểu Nguyệt đã nói vậy thì dĩ nhiên không thể sai được.

Đàm Dược Sư vốn là người trầm tĩnh mà lúc này lão cũng đột nhiên biến sắc hỏi:

- Tiểu Nguyệt ư?

Quyên Nhi đáp:

- Thị cùng đến đây với chúng ta!

Nàng sực nhớ đến từ lúc xuống hang núi này chưa nhìn thấy Tiểu Nguyệt đâu.

Lý Hàn Thu hiểu ý nàng, cau mày nói:

- Thị lưu lại ở trên sườn núi chứ không xuống hang.

Quyên Nhi giậm chân nói:

- Thôi! Thế là con tiểu nha đầu đã lừa gạt mình rồi.

Lôi Phi lắc đầu đáp:

- Hỡi ơi! Thật là hổ thẹn! Chúng ta bao nhiêu người lớn mà để cho con tiểu nha đầu chơi mình một vỏ cay.

Quyên Nhi nói:

- Vụ này không thể đổ lỗi cho Lôi huynh cùng Lý huynh được. Thị là một vị tiểu cô nương thì dĩ nhiên hai vị không lưu tâm đến thị nên cũng chẳng cần hỏi tiểu muội.

Du Bạch Phong biết vụ này rất nghiêm trọng, liền quay lại hỏi Đàm Dục Sư:

- Đàm lão đệ! Con Tiểu Nguyệt đã bị Lục Chỉ Dật Sĩ mua chuộc rồi chăng?

Đàm Dục Sư đáp:

- Hiện giờ chưa xác định được. Có điều thị ở lại trên sườn núi không xuống tất có tình ý gì đây.

Quyên Nhi đột nhiên đứng dậy nói:

- Hải nhi phải đi kiểm thị. Nếu thị quả có ý đến đây làm nội ứng cho địch thì hải nhi phải giết thị.

Đoạn nàng cất bước tiến về phía trước.

Du Bạch Phong vội la lên:

- Quyên Nhi! Hãy đứng lại đã!

Quyên Nhi dừng bước quay lại hỏi:

- Gia gia! Hải nhi đối đãi với thị như tình chị em. Ai ngờ thị lại đem lòng phản trắc như vậy. Để thị sống thế nào được?

Đàm Dục Sư nói:

- Bây giờ thị bộc lộ thân thế, mối hại còn nhỏ. Âu cũng là một cái may lớn trong những cái không may. Nếu thị vẫn ở bên mình chúng ta thì vĩnh viễn là mối họa tâm phúc. Như thế kể ra không phải là chuyện dở. Phàm gặp việc gì trọng đại, người cần phải bình tĩnh một chút mới được.

Quả nhiên mấy câu này có lực lượng rất lớn. Bao nhiêu lửa giận trong lòng Quyên Nhi liền tiêu tan ngay.

Đàm Dục Sư vẫy tay nói:

- Quyên Nhi Kỳ trận trong hang này rất là độc địa. Dù bọn chúng có biết mình ở đây cũng chưa dễ gì mà vào được.

Quyên Nhi như hiển nhiên đã bị Đàm Dục Sư thuyết phục, từ từ quay lại ngồi bên cạnh Du Bạch Phong.

Du Bạch Phong khẽ vuốt mớ tóc dài của Quyên Nhi, cười mát nói:

- Hải tử! Bây giờ người đã hiểu rõ vì lẽ gì Đàm nhị gia không chịu cư trú ở chốn này rồi chứ?

Quyên Nhi gật đầu đáp:

- Hải nhi hiểu rồi.

Du Bạch Phong thở phào nói:

- Lục Chỉ Dật dĩ không thể nhờ cậy, lúc ta đang ở thời kỳ dưỡng thương may mà hấn bỏ lỡ mất cơ hội hạ sát ta rồi. Bây giờ ta có thể hành động theo đường khác là tìm cách liên lạc với các đồng đạo võ lâm để tiêu trừ kiếp nạn một cách vô hình.

Đàm Dục Sư gật đầu nói:

- Nhưng cái đó không phải là chuyện dễ dàng.

Du Bạch Phong hỏi:

- Tại sao vậy?

Đàm Dược Sư đáp:

- Lục Chỉ Dật Sĩ là nhân vật thế nào, bạn hữu võ lâm rất ít người biết, mà ta bảo là hắn có ý mưu đồ làm bá chủ giang hồ, gây nên kiếp nạn lớn lao, há chẳng để cho mọi người võ lâm cười chê ư?

Lôi Phi khẽ đằng hắng một cái rồi nói:

- Lời nói của Dược Sư khiến cho tại hạ phải suy nghĩ. Tại hạ tự tin đã hiểu biết nhiều nhân vật võ lâm. Song Lục Chỉ Dật Sĩ thì tại hạ chưa từng nghe ai nói đến bao giờ.

Du Bạch Phong nói:

- Nếu mình không thể liên lạc được với các lực lượng trong võ lâm thì mấy người chúng ta định đối phó với hắn không phải là chuyện dễ dàng.

Đàm Dược Sư nói:

- Mấy năm nay tiểu đệ thường tiếp xúc với hắn nhiều hơn, nên cũng hiểu hắn được phần nào. Thế lực của hắn dĩ nhiên đã bố trí khắp giang hồ, nhưng trừ một số rất ít là hắn, còn phần đông chỉ nghe mệnh lệnh của bọn thuộc hạ của hắn mà thôi.

Du Bạch Phong lại hỏi:

- Cung chủ Tử Vi Cung ở Mao Sơn phải chăng đã bị Lục Chỉ Dật Sĩ thu phục rồi?

Đàm Dược Sư đáp:

- Đúng thế! Theo chỗ tiểu đệ quan sát thì Tử Vi Cung đã vì Lục Chỉ Dật Sĩ mà ra sức rồi.

Du Bạch Phong trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Đàm lão đệ! Nếu có thể đánh thuốc độc cho hắn chết được là tránh cho giang hồ qua khỏi một tai nạn lớn lao.

Quyên Nhi nói:

- Nhưng Đàm nhị nhưng nhưng lại mắc vào tay Lục Chỉ Dật Sĩ nắm giữ thì làm thế nào?

Du Bạch Phong vuốt râu nói:

- Đó là công việc của gia gia.

Quyên Nhi hỏi:

- Công việc của gia gia ư?

Du Bạch Phong đáp:

- Phải rồi! Chúng ta sẽ tìm cách cứu Đàm nhị nhưng nhưng thoát khỏi chốn lao lung.

Đàm Dược Sư lắc đầu cười nói:

- Việc này không phải chuyện dễ đâu.

Du Bạch Phong hỏi:

- Đàm lão đệ! Lão đệ cho là tiểu huynh đã già nua, không làm gì được nữa rồi chăng?

Đàm Dược Sư đáp:

- Tiểu đệ cũng biết lão huynh thân khí sung túc, chẳng những thân thể đã lành mạnh mà thần công cũng khôi phục lại như thường, nhưng...

Du Bạch Phong hỏi ngay:

- Nhưng làm sao?

Đàm Dược Sư đáp:

- Lực lượng của một mình lão huynh thì làm sao chống nổi với những tay cao thủ của Lục Chỉ Dật dĩ nhiên không biết đến đâu mà kể. Cả bề ngoài chỗ hấn ở tưởng chừng như chẳng có gì phòng bị mà thực ra cách phòng thủ cực kỳ thâm nghiêm. Vào chỗ hấn chẳng khác chi vào đầm rồng hang cọp, nguy hiểm vô cùng.

Du Bạch Phong chau mày hỏi:

- Theo lời lão đệ thì chúng ta cứ ngồi yên mà nhìn để mặc hấn phát triển thế lực hay sao?

Đàm Dược Sư đáp:

- Theo chỗ tiểu đệ biết thì Lục Chỉ Dật ở trong lòng chỉ úy kỵ một mình Du huynh mà thôi. Nếu hắc tướng là Du huynh chết rồi, thì không còn e dè gì nữa. Khi đó hắc sẽ huy động những lực lượng ngấm ngấm chuyển ra chỗ sáng. Thế là trên chốn giang hồ sẽ nổi cuộc phong ba khủng khiếp.

Du Bạch Phong đằng hắng một tiếng rồi nói:

- Đàm lão đệ nói vậy thì tiểu huynh lại càng không hiểu ý kiến lão đệ ra sao.

Đàm Dực Sư hỏi:

- Tại sao lại không hiểu?

Du Bạch Phong đáp:

- Tiểu huynh mắc bệnh liệt giường mấy năm, thân mòn trí cạn, như thế thì Lục Chỉ Dật ở coi tiểu huynh chẳng khác như kẻ đã chết rồi.

Đàm Dực Sư trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Mấy năm qua tiểu đệ thường lo lắng về việc đó, nhưng hắc vẫn kéo dài thời gian chưa phát động, tiểu đệ rất lấy làm kỳ và cho là một sự may mắn. Nhưng hiện nay tiểu đệ đã hoàn toàn hiểu rõ.

Du Bạch Phong hỏi:

- Hiểu rõ thế nào?

Đàm Dực Sư đáp:

- Từ khi xảy chuyện con nha đầu Tiểu Nguyệt, tiểu đệ mới nghĩ đến Lục Chỉ Dật ở đã hiểu rõ người bệnh nằm liệt giường kia là kẻ khác đã thay thế cho lão huynh, nên hắc chần chờ chưa dám hạ thủ. Mục đích của hắc là điều tra cho ra chỗ ẩn thân của lão huynh. May mà chúng ta hành động kín đáo, đến cả Quyên Nhi cũng không cho biết chỗ lão huynh ẩn thân. Bọn chúng vẫn ngấm ngấm điều tra không được nên trùng trùng đến nay chưa dám hành động.